27/07/2020

Στην Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου ο Πατρ. Ιεροσολύμων

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Στην Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, η οποία βρίσκεται στη δυτική όχθη του Ιορδάνου ιερούργησε την Κυριακή ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ Θεόφιλος.

Η εν λόγω Μονή είχε καταστραφεί το ήμισυ κατά τον πόλεμον των εξ ημερών του 1967 συντηρηθείσα, ανακαινισθείσα και αναδειχθείσα σε περιφανές προσκύνημα και πάλι υπό του Πατριαρχείου με δαπάναις του μακαριστού ηγουμένου του Σαρανταρίου Όρους μακαριστού Αρχιμανδρίτου Γερασίμου, και επιμέλεια του ηγουμένου και Τελετάρχου Αρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου.

Στην λειτουργία αυτή πρώτη Πατριαρχική στη Μονήν συνελειτούργησαν με τον Μακαριώτατο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ο Αρχιμανδρίτης Μελέτιος, ο Ιερομόναχος Ονούφριος, ο Ιεροδιάκονος Ευλόγιος, συνεπροσευχήθηκε

ο Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αββά Γερασίμου του Ιορδανίτου.

Στο Κοινωνικό της θείας Λειτουργίας τελέσθηκε Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του ως άνω μνημονευθέντος μακαριστού Αρχιμανδρίτου Γερασίμου.

Ακολούθως ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο, το οποίο έχει ως εξής:

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς Ἑαυτοῦ μαθηταῖς: «Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδέ καίουσι λύχνον καί τιθέασι αὐτόν ὑπό τόν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπί τήν λυχνίαν, καί λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ», (Ματθ. 5, 14-15).

Σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει τήν μνήμην τῶν ἁγίων ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνελθούσης ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου· Διό καί ἡμεῖς συνήλθομεν ἐν τῶ ἱερῷ τούτῳ προσκυνήματι, τῇ ἱερᾷ καί ἱστορικῇ Μονῇ, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ παρά τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ, ἵνα τελέσωμεν τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί δοξολογήσωμεν τό μέγα τῆς Ἁγίας Τριάδος ὄνομα.

Ἀπευθυνόμενος ὁ Κύριος εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, δηλονότι τούς ἁγίους Ἀποστόλους καλεῖ αὐτούς φῶς τοῦ κόσμου. «Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου», (Ματθ. 5, 14). Ἡ ὀνομασία αὕτη δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τούς Δώδεκα Ἀποστόλους

ἀλλά καί εἰς τούς διαδόχους αὐτῶν, τουτέστιν τούς ἁγίους Ἱεράρχας καί Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐκράτυναν, ἐνίσχυσαν τήν μίαν καί ἀμώμητον πίστιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνῳδός λέγων: «Τῶν Ἀποστόλων τό κήρυγμα καί τῶν Πατέρων τά δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τήν πίστιν ἐκράτυνεν· ἥ καί χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τόν ὑφαντόν ἐκ τῆς ἄνω Θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον».

Τό «τῆς εὐσεβείας μυστήριον» δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστιν τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐκ τῶν ἁγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου καί Μητέρας τοῦ Θεοῦ Μαρίας, ὡς τοῦτο προκατηγγέλθη ὑπό τῶν προφητῶν:

«... ἰδού δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», (Ἡσαΐου 49,6).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπικαλεῖται τούς Προφητικούς τούτους λόγους τοῦ Ἡσαΐου, διά νά ἐπιβεβαιώσῃ τήν εἰς τά ἔθνη ἀποστολήν αὐτοῦ, (Πράξ. 13, 47).

Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, αὐτός Οὗτος «ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τό φῶς τῆς ζωῆς».

Πάλιν κατά τήν μαρτυρίαν του Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ Χριστός ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὅ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον», (Ἰωάν. 1,9). Κατά

δέ τόν θεῖον Παῦλον, ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγένετο διά τούς πιστούς εἰς Αὐτόν, σοφία ἀπό τόν Θεόν μέ τήν διδασκαλίαν Του καί δικαίωσις μέ τόν θάνατον καί τήν Ἀνάστασίν Του καί ἁγιασμός μέ τήν Ἀνάληψίν Του καί με τήν ἀποστολήν τοῦ Πνεύματός Του, ἀλλά καί πλήρης ἀπελευθέρωσις μέ τήν ἔνδοξον ἐπάνοδον καί δευτέραν Παρουσίαν Του: «ἐξ αὐτοῦ δέ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπό Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καί ἁγιασμός καί ἀπολύτρωσις», (Α΄ Κορ. 1, 30).

Ἡ Ἐκκλησία, οὖσα ἀφ' ἑνός μέν τό θεανθρώπινον Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ, τό «κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι», (Ἐφ. 2, 22) εἶναι ἐν ταὐτῷ καί ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ζῶσα λυχνία, τῆς ὁποίας τό φῶς, δηλονότι τό φῶς τοῦ Χριστοῦ λάμπει πᾶσι τοῖς φίλοις Αὐτοῦ. Κατά τόν Ζιγαβηνόν, ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς, τό ὁποῖον ὁδηγεῖ τούς ἀνθρώπους ἀπό τό σκότος τῆς πλάνης εἰς τήν ἀλήθειαν, ἀπό τήν ἁμαρτίαν εἰς τήν ἀρετήν, ἡ ὁποία φωτίζει τό ἡγεμονικόν τῶν ἀνθρώπων. «Ὡς φωτίζων τόν νοῦν τῶν ἀνθρώπων καί ὁδηγῶν ἀπό τῆς πλάνης εἰς τήν ἀλήθειαν καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας εἰς τήν ἀρετήν καί ὡς καταλάμπων καί φαιδρύνων τό ἡγεμονικόν αὐτῶν [ὡς γέγραπται] «καί ἡ ζωή ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων», (Ἰωάν. 1, 4).

Ὁ Θεός Λόγος, δηλαδή ὁ Χριστός, ἡ πηγή τῆς ζωῆς, «ἐν Αὐτῷ ζωή ἦν», (Ἰωάν. 1,4) εἶναι ὁ Δημιουργός καί ὁ συντηρῶν κάθε ζωήν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν διετράνωσαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατά τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους, ἰδίως κατά τήν σήμερον τιμωμένην Δ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος, ἔνθα κατεδικάσθη ἡ βλάσφημος διδασκαλία τοῦ αἱρεσιάρχου μοναχοῦ Εὐτυχοῦς. Προσέτι δέ ἡ Σύνοδος αὕτη κατεδίκασε τόν τε Μονοφυσιτισμόν καί τόν Νεστοριανισμόν καί συνέταξε τόν περίφημον δογματικόν Ὅρον τῆς Χαλκηδόνος, διά τοῦ ὁποίου διετύπωσεν ὀρθοδόξως τό Χριστολογικόν δόγμα, δεχθεῖσα δύο φύσεις, θείαν τε καί ἀνθρωπίνην, δύο ἐνεργείας καί δύο θελήσεις ἡνωμένας ἀσυγχύτως καί ἀδιαιρέτως ἐν τῷ ἑνί προσώπῳ ἤ τῇ μιᾷ ὑποστάσει τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς τοῦτο διατυπώνει καί ὁ ὑμνῳδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: Σέ τόν ἀπερίγραπτον, καί ἀνερμήνευτον Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' ἡμᾶς φιλάνθρωπε ἀνεκήρυξε, τό σεπτόν σύστημα, τῶν σοφῶν Πατέρων, Θεόν τέλειον καί ἄνθρωπον, διπλοῦν ταῖς φύσεσι, καί ταῖς ἐνεργείαις ὑπάρχοντα, διπλοῦν καί ταῖς θελήσεσιν, ἕνα τόν αὐτόν καθ' ὑπόστασιν· ὅθεν σύν Πατρί τε, καί Πνεύματι γινώσκοντες Θεόν, ἕνα πιστῶς προσκυνοῦμέν σε, τούτους μακαρίζοντες.

Ἡ μεγάλη καί ἀναντίρρητος σημασία τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὀφείλεται εἰς τό γεγονός, ὅτι αὗται κατά τόν ἔγκριτον καθηγητήν Ἰωάννην Καρμίρην, ἀπέβησαν τό ὄργανον τῆς διατυπώσεως τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐπιβολῆς πανταχοῦ καί πάντοτε τῆς κοινῆς καί ὁμοιομόρφου παραδόσεως αὐτῆς, περί τε τήν πίστιν καί τό πολίτευμα, ἔτι δέ τῆς καταπολεμήσεως τῶν διαφόρων αἱρέσεων καί τῆς διαφυλάξεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, ἥτις ἐστηρίζετο ἐπί τῆς δογματικῆς κυρίως ἑνότητος, ἧς φορεῖς καί ἐγγυηταί ἅμα ἦσαν ἀκριβῶς αἱ Οἰκουμενικαί Σύνοδοι.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, στερρῶς ἑπόμενοι τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων καί τῶν θείων δογμάτων τῶν ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις θεσπισθέντων ὑπό τῶν πνευματοκινήτων Πατέρων καί διδασκάλων ἀκούομεν τόν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος», (Τίτ. 3, 10-11).

Μετά δέ τοῦ ὑμνῳδοῦ εἴπωμεν: «Πατέρων θείων σήμερον, τήν μνήμην ἑορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα Πανοικτίρμον. Πάσης βλάβης αἱρέσεων, ρῦσαι λαόν σου Κύριε, καί πάντας καταξίωσον, Πατέρα Λόγον δοξάζειν, καί τό Πανάγιον Πνεῦμα». Ἀμήν